
NUMERIO NEKANONIZUOTASIS ŠVENTASIS

Dievo tarnas arkivyskupas Meislovas Reinys

„Teesie“ redakcija labai džiaugiasi, kad kun. Liudvikas Liutkevičius, seminarijoje dėstantis mariologiją ir fundamentinę teologiją, sutiko su mumis pasidalyti mintimis apie Dievo Tarną arkivyskupą Meislovą Reinį. Mums tai yra didelė garbė, nes autorius apie šį didį Vilniaus arkivyskupą gali pasakyti labai daug – šiuo metu kun. Liudvikas yra atsakingas už M. Reinio beatifikacijos bylą, kuri yra ruošiama ir, tikėkimės, pasieks savo tikslą – galbūt kada nors arkivyskupas bus paskelbtas šventuoju. Kadangi „Teesie“ laikraštyje apie M. Reinį jau ne kartą buvo svarstyta, tai šį kartą skaitytojai bus supažindami su mūsų ganytojo mintimis, leisiančiomis labiau pažinti jo asmenybę bei dvasingumą. Malonaus skaitymo!

Apie Dievo Tarną, arkivyskupą, mokslininką, visuomenės veikėją, kankinį Meislovą Reinį yra paskelbta daug ir įvairių straipsnių. Juose nagrinėjama M. Reinio mokslinė, visuomeninė, dvasinė, politinė veikla, taip pat studijuojamas sunkiausias jo gyvenimo laikotarpis – kankinystė. Iš tiesų arkivyskupas M. Reinys – labai plataus akiračio asmenybė – tai liudija tiek jo nepaprastai aktyvus gyvenimas, įvairiopa veikla, tiek ir rašytinis palikimas – publikacijų gausa. Todėl nenuostabu, jog ir šiais laikais M. Reinys sulaukia daug dėmesio.

Nepaisant to, kad yra paskelbta daug straipsnių apie Dievo Tarną, trūksta dėmesio M. Reinio rašytiniam palikimui. Iš tiesų neturime nei publikacijų, nei mokslinių darbų, kuriuose metodologiškai vienu ar kitu aspektu būtų studijuojamas arkivyskupo M. Reinio rašytinis palikimas. Kiek publikacijų paliko M. Reinys – atsakyti negalime. Šiuo metu turime daugiau nei 200 M. Reinio parašytų straipsnių, tačiau tai toli gražu dar ne visas rašytinis jo palikimas.

Šiame straipsnelyje norėčiau bent kiek supažindinti su arkivyskupo M. Reinio rašytiniu

palikimu. Tikiuosi, kad tai bus naudinga skaitytojo dvasiniam gyvenimui.

Šv. Eucharistija.

„Eucharistija – tai Dievo išminties, galybės ir meilės ženklas. Taip, Dievo išmintis ir galybė padarė, kad žmogus gali susivienyti su Dievu, kad Jį priima į savo širdį ir tuo būdu patampa Dievo buveine. Dievo meilė padarė, kad Galybių Viešpats nužengia ant žemės, leidžiasi priimamas į žmogaus širdį ir tuo būdu patampa Dievo buveine; Dievo meilė padarė, kad Galybių Viešpats nužengia ant žemės, leidžiasi priimamas į žmogaus širdį ir teikia tiek dvasinių malonių, kad žmogaus širdis randa didžiausią

suraminimą, gyviausią pažadinimą pasiaukoti idealams, stipriausią atramą kilniems pasiryžimams“ (*vyskupo Reinio žodis jaunimui, Pavasaris 1934 m., p. 354*).

„Dievas panorą pasilikti žmonių tarpe mažutėje Ostijoje. Galybių Viešpats – menkam duonos trupinėly. Tai Dievo Visagalybės, Išminties ir Meilės vaisius. Dievo Sūnus apsigyveno žemėje ir maitina viso pasaulio žmones savo Kūnu ir girdo savo Krauju. Maitina tuo dievišku maistu kiekvieną: ir vargingiausią, ir nemokyčiausią, ir visų paniekintąjį. O kas to maisto paragauja, darosi skautus, kilnus, galingas. Tai nepaprasta Dievo malonė, kurią Jis

suteikė žmonėms“ (*vyskupo Reinio žodis jaunimui, Pavasaris 1934 m., p. 354*).

Sielos nemirtingumas ir kilnumas.

„Menkas yra žmogus, žiūrint į jį vien kūno akimis. Juk žmogaus kūnas sudarytas iš menkos neatsparios medžiagos. Tačiau dvasios akimis žiūrėdami pamatom, kad tai yra gražiausias ir tobuliausias kūrinys, savo nemirštama siela panašus pačiam Kūrėjui.

Taip tik siela iškelia žmogų. Dėl to tik žmogus tampa galingas ir didelius, nemirštamus darbus nuveikia“ (*vyskupo Reinio žodis jaunimui, Pavasaris 1934 m., p. 354*).

Krikščionybė.

„Iškrikščionėjęs žmogus pats atstūmė nuo savęs tą Jėgą, kuri linksmina jo jaunystę ir amžinosios laimės viltimi gaivina jo mirštančią gyvybę“ (*M. Reinys, Pavasaris 1929 m., Nr. 6, p. 184*).

Nėra nė mažiausios abejonės, kad pasaulio istorijoje Kristaus pasirodymas su savo mokslu, stebuklais, pranašystėmis ir kilniu gyvenimu sudarė tokį perversmą, kokio pasaulio istorija nematė ir nematys. Žinoma, minėdamas perversmą, turiu galvoje įtaką, ne triukšmą“ (*M. Reinys, Krikščionybė – tautų kultūrintoja, Naujoji Vaidilutė 1935 m., p. 49*).

„Katalikų Bažnyčia tampa šventųjų motina, ji sužadina švento gyvenimo didvyrių eiles iš visokio luomo, visokios padėties, visokio mokslo, visokiose darbo srityse. Pav., šv. Augustinas ir šv. Tomas Akviniėtis – genealūs

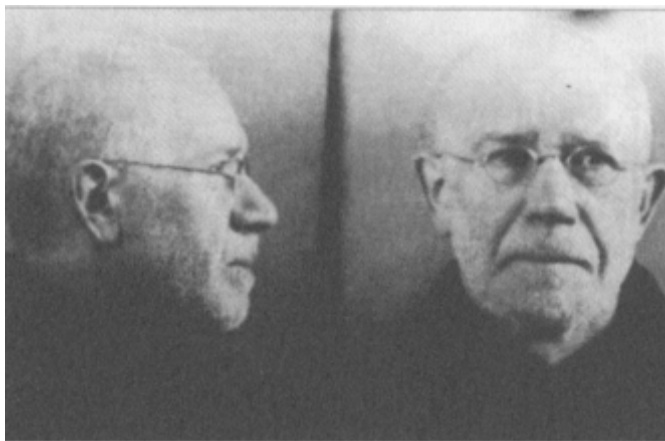

filosofai ir teologai, šv. Teresė Ispanietė – kilniausia mistikė, šv. Albertas Didysis – gamtininkas, filosofas, teologas, šv. Grigalius VII – organizatorius, šv. Vincentas a Paulo – labdarys, šv. Zita – tarnaitė, šv. Kozma ir Damijonas – gydytojai, šv. Andrius Avellini – advokatas, šv. Don Bosco – pedagogas. Kaip

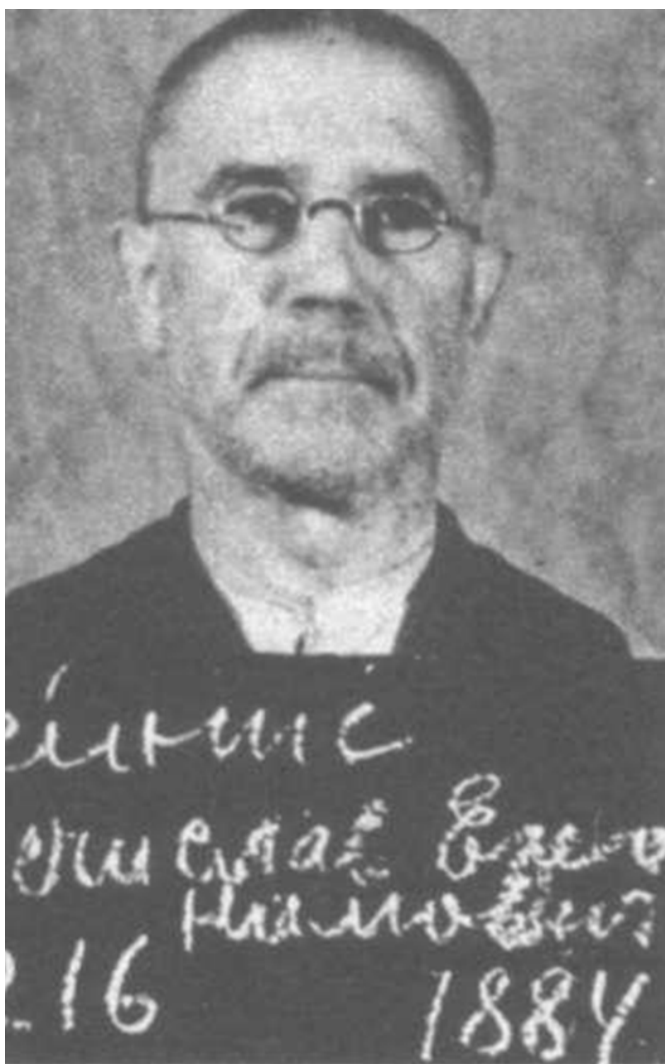

matome, Kristaus mokslas netrukdė minėtiems asmenims panaudoti ir išplėtoti individualius gabumus net iki genialumo. Ne tik netrukdė, bet ir skatino, nes žemų aistrų apvaldymas didina proto blaivumą ir šviesą, atpalaiduoja širdį nuo egoizmo ir leidžia jai pasiaukoti geriems

darbams, o kartais net išsilieti šventų himnų kūryba“ (M. Reinys, *Krikščionybė – tautų kultūrintoja, Naujoji Vaidilutė 1935 m.*, p. 50-51).

Maldos namų orumas.

„Bažnyčia dažnai yra vadinama Dievo namais. Šituo pasakymu norima visai teisingai pabrėžti, jog bažnyčia yra vieta, kur žmogaus religinis įsitikrinimas ir jausmas randa geriausios progos pasireikšti, kur atliekamos religinės apeigos, lydimos gausių Dievo malonių, kur ypatingu būdu skelbiamas Dievo žodis. Tokiai vietai, kur reiškiasi brangiausi žmogaus sielai dalykai, pritinka tvarka, švara, sutartinė ir grožis“ (M. Reinys, *Estetika bažnyčiose, Tiesos kelias 1925 m.*, Nr. 8, p. 139).

„Žmogaus religinis gyvenimas nebūtų pilnutinis, jei jame be gilaus įsitikinimo ir tvirto pasiryžimo nerastume dar ir kilnių estetinių jausmų vainikuojančių religinius pergyvenimus. Kaip kitose gyvenimo srityse, taip ir religijoje jausmai, ypač estetikos jausmas vaidina be galo reikšmingą vaidmenį“ (M. Reinys, *Estetika bažnyčiose, Tiesos kelias 1925 m.*, Nr. 8, p. 139).

Teologija.

„Kiekvienas kunigas savo pašaukimu teologas. Jis susipažino seminarijoje su teologijos mokslu, ir doro pasielgimo žvilgsniu, jis negali atsiskirti su juo per visą savo gyvenimą. Neatsiskirti su teologija tai reiškia progresuoti, nes žmogus iki gyvas niekad nestovi ant vietos nei savo kūnu, nei dvasios apraiškose“ (M. Reinys, *Filosofijos žinotinumai teologui, Vadovas 1912 m.*, T. 13, p. 346).

Kun. Liudvikas Liutkevičius

FILOSOF KAMPELIS

Filosof kampelis – Iš kur kyla blogis?

Klier. Valdemar Širvinski, I k.

Visais laikais vienas iš aktualiausių žmonėms kylančių klausimų buvo ir tebėra blogio problema. Iš kur jis kyla ir kas tai yra? Kodėl pasaulyje egzistuoja blogis? Apie tai su mumis sutiko pasidalyti pirmojo filosofijos kurso studentas klier. Valdemar.

Per visus amžius žmones domino blogio problematika – iš kur atsiranda blogis, kaip su juo kovoti ir panašiai. Šioks toks persilaužimas apmąstymuose apie blogį įvyko kartu su krikščionybės atsiradimu, ji įvedė į filosofiją biblinę gimtosios nuodėmės sampratą. Pirmieji bandė išaiškinti šį sudėtingą klausimą jau Antikos mąstytojai. Reikia pripažinti, kad tikrai nėra lengva samprotauti apie blogį, ypač pirmame kurse, bet šiame straipsnyje trumpai pasistengsiu pasidalyti žiniomis apie blogį metafiziniu aspektu ir šv. Tomo Akviniečio mokymo šviesoje, o kaip pagrindu pasinaudosiu Virginijos Gugaitės pranešimu, parengtu tarptautinei konferencijai „Tomizmas ir filosofijos ateitis“ bei prof. dr. Albino Plėšnio „Socialinės filosofijos pagrindais“.

Metafizika – pagrindinė filosofinė disciplina – tai yra mokslas apie būtį. Metafizikoje siekiama paaiškinti tikrovę, kuri būtų arčiausiai daiktų prigimties, be jokių išankstinių prielaidų. Pagrindinė nuostata – tiesa glūdi daiktuose ir asmenyse, o mes tą tiesą protu atpažįstame, įskaitome. Metafizikoje blogis yra suprantamas kaip **būties trūkumas**. Iš tokios interpretacijos matome, kad **blogis neturi savarankiško buvimo**. Jei yra blogis, tai blogis turėtų būti susijęs su būtimi – tai tos būties trūkumas. **Trūkumai byloja apie būties netobulumą**. Dėl trūkumo būtis kaip gėris neturi tam tikro tobulumo.

Šioje vietoje reikia prisiminti vidinę būties struktūrą – ji yra susaistyta įvairių santykių, leidžiančių jai sudaryti harmoningą visumą. Blogis, kaip trūkumas, yra tam tikras nesuderinamumas – suderinamumo trūkumas. Galime išskirti **tris būties elementų sudėjimus**:

1. **Konstitutyviniai, esminiai elementai** – elementai, be kurių būtis negalėtų egzistuoti: kūnas ir siela, forma ir materija.

2. **Integraciniai elementai** – sudaro būties visumą: tai stalo kojos, žmogaus rankos, automobilio ratai.

3. **Tobulumo elementai** – sudaro esančio objekto tobulumą ir jo veikimą. Tai paviršiaus lygumas ar nelygumas, atliekamo darbo kokybė ar visas žmogaus elgesys – sąžiningumas ir panašiai.

Sakome, kad būtis yra bloga tuo atveju, kai jai trūksta tam tikrų elementų. Negali trūkti konstitutyvinių elementų. Tad **blogiu galime vadinti trūkumą ar netobulumą**. Blogis neegzistuoja savarankiškai. Įdomu, kad **blogis, kaip trūkumas, gali būti taisomas arba šalinamas**. Pasaulis nėra suskilęs į gėrio ir blogio pasaulį. Gamtoje **galima taisyti mūsų trūkumus – tai mokslo ir meno užduotis**. Moralinį blogį irgi galima šalinti. Blogis neturi savo prigimties, jis turi tos būties prigimtį, kurioje jis yra randamas.

Kokios yra minėtos interpretacijos išvados?

1. Blogis, kurį randame būtyje, negali nugalėti gėrio, nes būvoja būties gėrio buvimo sąskaita, tad, pvz., jokios katastrofinės pasaulio vizijos neturi racionalių pagrindų. Jei blogis nugalė gėrį, tai sunaikina būtį, kas yra nelogiška. Blogis negali panaikinti egzistencijos, nes susinaikins pats.

2. Blogis kaip trūkumas gali būti žmogaus šalinamas.

3. Pasaulis, kuriame gyvename, yra gėrio pasaulis ir žmogus turi išmokti juo naudotis.

4. Žmogus nėra pasmerktas būčių netobulumui, kadangi žmogus gali tobulinti save ir jį supantį pasaulį. Tuo ir pasireiškia žmogaus transcendencija pasaulio atžvilgiu. Žmogus gali peržengti bet kokį trūkumą, gali tobulėti.

Kodėl atsiranda trūkumas būtyje? Galime pažinti būties trūkumus, jei pažįstame būties prigimtį. Pavyzdžiui: kažkas mirė iš senatvės – tokia būtis

prigimtis. Akivaizdu, kad blogio problema dar yra nevisiškai išspręsta. Tik paaiškinama, kodėl blogis yra. **Filosofija neatsako mums, kokia trūkumų prasmė.**

V. Gugaitė savo pranešime apie blogio problemos sprendimą pastebi, kad šv. Tomas Akvinietis irgi pasisako už tai, kad kiekviena būtis yra gėris ir kad blogis nėra būtis, o tik būties trūkumas. Pasak šv. Tomo, norėdami suprasti blogį, turime suvokti ir pažinti gėrį, nes visa, kas yra, yra gera. Šv. Tomui blogis – tai tobulumo stoka.

Šv. Augustinas – vienas įtakingiausių Katalikų Bažnyčios teologų, ir apskritai vienas reikšmingiausių mąstytojų filosofijos istorijoje – rašė, kad Dievo galybė yra tokia didelė, kad net iš blogio išgauna gėrį. Pritarė šiam teiginiui ir šv. Tomas, jis manė, jog blogis yra ne tik reikalingas, bet net ir būtinas. Jei blogio nebūtų, pradingtų ir daug gėrio, o ir nebūtų išskleistas Dievo gebėjimas iš blogio išgauti gėrį.

Vis dėlto autorė pabrėžia, kad šv. Tomą labiau už blogį domino blogio priežastis. Šv. Tomas skyrė veiksmo ir būties blogį. Iš būties blogio išplaukia veiksmo, kuris dar yra skirstomas į būtiną – materialios gamtos pasaulio – ir laisvą – moralinių veiksmų pasaulio. Anot šv. Tomo, veiksmo blogis visuomet atsiranda dėl trūkumo, esančio būtyje. Vienas žymiausių egzistencinio neotomizmo atstovų Ž. Maritenas, aiškindamas šv. Tomo poziciją, rašo, kad blogis yra tikrai realus ir egzistuoja kaip būties žaizda ar luošumas.

Šv. Tomo nuomone, materialiojoje gamtoje būties blogis yra būtinas. Čia šventasis pateikia ugnies degimo pavyzdį: degant išnyksta oras. Taigi kiekvienas materialijų daiktų veiksmas pats iš savęs yra geras, tik jis negali vykti nepažeisdamas kitų būtybių.

Apie moralinių veiksmų pasaulį šv. Tomas sako, kad žmogaus veiksmas iš prigimties yra geras, tačiau jo moralinis gerumas priklauso nuo objekto, aplinkybės ar siekiamo tikslo – valios objekto. Tikslas čia ypač svarbus, kadangi moraliniame veiksmo vadovaujantis vaidmuo tenka protui. Šv. Tomas buvo įsitikinęs, kad „jei veiksmas, kylantis iš valios sužadinto proto, nepadaeda siekti deramo tikslo, jis kartu prieštarauja protui ir turi blogio pagrindą. Tačiau jei veiksmas padeda siekti deramo tikslo, jis atitinka proto reikalavimą: dėl to turi gėrio statusą“ (*Cit.: V. Gugaitė, Tomizmas ir filosofijos ateitis: „Blogio problemos sprendimas šv. Tomo Akviniečio ir Antano Maceinos filosofijoje“; Vilnius, in Logos, 2002, p.*

83–84). Tokiu atveju kyla išvada, kad moralinis veiksmo blogumas ar gerumas pirmiausia priklauso nuo valios. Autorės nuomone, žmogus turi remtis savo gyvenime dieviškojo proto ir įstatymo taisykle. Nesinaudojimas tomis taisyklėmis ir sudaro būties ydą ar trūkumą: „Valia renkasi veiksmą neturėdama požiūrio, kurį jai suteikia laisvė“ (*Cit.: V. Gugaitė, Tomizmas ir filosofijos ateitis: „Blogio problemos sprendimas šv. Tomo Akviniečio ir Antano Maceinos filosofijoje“; Vilnius, in Logos, 2002, p. 83*).

Žmogus, anot šv. Tomo, yra sukurtojo pasaulio dalis. Martenas, aiškindamas šią šv. Tomo mintį, sako: „Normalu ir dėsninga, kad jis [žmogus] gali klysti tiek, kiek jis yra šio pasaulio dalis, dėsninga, kad žmogus patirtų skausmą, kentėjimą ir mirtį, nes savo esme susijęs su kūniška, gimstančia ir yrančia prigimtimi“* (*ten pat, 84*).

Galiausiai, kas yra gera ir bloga pasako sąžinė. Kada mes elgiamės gerai? Kai elgiamės pagal sąžinę. Jeigu mums kas sakytų, kad elgiamės blogai, o sąžinė tvirtintų, kad gerai, tokiu atveju reiktų, šv. Tomo nuomone, klausytis sąžinės balso, kuris yra gėrio ir blogio matas. Įmanoma, kad sąžinė gali klysti, bet ir tada jos reikia laikytis tiek pat, kiek ir teisingos sąžinės. Kadangi turime klystančią sąžinę, turėtume atsargiau spręsti ir klausti kitų patarimo. Būtinai reikia taisyti sąžinės klaidas, kur ypač pasitarnauja atgailos sakramentas (plg. A. Plėšnys, *Socialinės filosofijos pagrindai*, 108–109).

Po šių trumpų svarstymų apie blogį, prieiname išvadą, kad norint suprasti, kas yra blogis, pirmiausiai reikia suprasti, kas yra gėris. Kiekviena būtis yra gera, o blogis tai tik gėrio trūkumas. Blogis negali veikti iš savęs, nes pats savaime jis veikia per gėrį. Galiausiai blogio šaltinis, anot šv. Tomo Akviniečio, glūdi laisvoje valioje, kuri, nesilaikydama dieviškojo įstatymo taisyklių, renkasi blogą veiksmą. Šios išvados, žinoma, iki galo neišsprendžia blogio problemos. Todėl tenka pripažinti, kad be Apreiškimo ir tikėjimo blogio problematika filosofijoje atsiduria akligatvyje. Būtent tikėjimas padeda žvelgti giliau, leidžia toliau vaisingai svarstyti blogio problematiką. Baigdamas linkiu visiems nepasilikti tik prie savo proto svarstymų, bet noriai atsiliepti į Apreiškimo tiesą, kurioje Dievas apsirodo kaip Gelbėtojas, kviesdamas visus tapti Dievo vaikais.

Gavnios meditacija

*Jis pasiryžo ir iškeliaavo pas tėvą.
Tėvas pažino jį iš tolo, labai susigraudino,
pribėgo prie jo, puolė ant kaklo ir pabučiavo.
O sūnus prabilo: „Tėve, nusidėjau dangui ir tau“ (Lk 15).*

Brangūs broliai ir seserys, brangūs Dievo Tėvo mylinčios širdies artimieji. Noriu pakviesti pasigilinti į sūnaus palaidūno evangelijos dalį – dvi eilutes iš šio Jėzaus pasakojimo, kurį švento Luko evangelijoje sudaro trisdešimt viena eilutė.

Pamėginkime pasinerti į šių sakinių, žodžių gelmę ir ten atrasti Dievo Tėvo Gailestingumo šviesą, kurios dažnai nematome savo gyvenime, kurios šiandien ieško mūsų broliai ir seserys, gyvenantys Jo artumoje, tai yra Bažnyčioje.

Evangelijoje skaitome: „*Jis pasiryžo ir iškeliaavo pas Tėvą*“. Pasiryžo. Tas sūnaus pasiryžimas eiti pas Tėvą buvo stiprus noras keisti gyvenimą. Tai nebuvo lengva padaryti, tai nereiškė vien atsistoti ir eiti, tai buvo stiprus atsiplėšimas nuo to, prie ko jau buvo pripratęs. Tai buvo nuodėmės pančių sutraukymas, kova su savimi. Eiti, reikė įdėti jėgų, kurių ir taip trūko sūnui – jo organizmas buvo nusilpęs. Jis, gyvendamas tam tikroje aplinkoje susiliejo su ja, buvo lyg jos dalimi ir jei nebūtų radęs kažko, kas būtų artima jo širdžiai, nebūtų įstengęs tos aplinkos pakeisti.

Sūnus, praradęs savo žmogiškumą, prisiminė Tėvą, prisiminė jo veidą, jo akis, jo balsą – visa tai kaip styga suvirpėjo širdyje. Jis vėl prisiminė savo žmogiškumą, nes toks buvo pas tėvą.

Juk tu mano širdį sukūrei, užmezgei mane motinos iščiose [...] tavo akys matė mane dar negimusį [...](Ps 139)

Atradęs Tėvo veidą tarp kitų veidų, sūnus iškeliaavo. Jo laukė ilga kelionė – toli buvo nuklydęs nuo Tėvo namų, nieko neturintis, o ir našta buvo labai sunki. Jis nešė ant pečių skurdą, gėdą, skausmą. Ši našta palengvėdavo, kai prisimindavo mylinčio Tėvo veidą. Tada išnykdavo kiti veidai, veidai iškreipti pajuokos, kritikos. Prisiminęs Tėvą sūnus pamiršdavo savo nuogumą, alkį. Tėvo veidas kaip švyturys vedė į namus. Matė Tėvo akis, šviesias akis.

Tu davei man suprasti, kad netrokšti kruvinos aukos ir grūdų atnašų, neprašai deginamosios aukos ir atnašos už nuodėmę. Tada tariau „Štai ateinu!“ (Ps 40, 7)

Tolimas kelias į namus. Sūnus vos paėjo – kojos kliuvo, kankino alkis, troškulys. Grįždamas turėjo eiti per pažįstamus kaimus, kur girdėjo pajuokos žodžius, nes kai kurie iš žmonių jį pažino. Sūnus vėl apgalvojo, ar verta sugrįžti į namus, bet atmintyje matė Tėvo akis. Tas akis, kurios jį lydėjo visą gyvenimą namuose, tas pačias kurios jį išlydėjo. Sūnus galvojo: Tėve, aš nenoriu nieko iš tavo mylinčios, atlaidžios ir dosnios širdies, aš noriu tik pasilikti tavo artumoje.

„Eikš, – sako man širdis, – jo veido ieškok!“ Tavo veido, Viešpatie, aš ieškau! Neslėpk nuo manęs savo veido, [...](Ps 27, 9)

Sūnus atrado Tėvo veidą širdyje. Šis prisiminimas teikė jėgų atsitraukti nuo nuodėmingo kelio ir pasukti į mylinčio Tėvo namus. Kartais, kai ir mes paliekame tėvo namus, nuklystame, sūnus parodo iš kur mes turime semtis jėgų.

Jėgos užtvindo mūsų širdį, kai prisimename Tėvo veidą.

Jau arti namai... Gal praėjo daug metų, mėnesių ar dienų nuo tada, kai paliko juos. Einačio sūnaus akys nuleistos į žemę: jis mato tik kelią, akmenis, piktžoles, nedrįsta pakelti akių į dangų.

Viešpatie, ištyrei mane ir pažįsti. Žinai, kada atsisėdu ir kada atsistoju, iš tolo supranti mano mintis. (Ps 139, 2)

Stenkimės dabar pažvelgti tėvo namų link: ten matysime stovintį Tėvą, akis įsmeigusį į tolį. Jis kiekvieną dieną auštant rytui ar dienai įsibėgėjęs, eidavo ant kalvos ir pasinerdamas į tolį laukdavo; vakare nešinas žibintu, rodė kelią į namus. Tėvo veidas išvogotas raukšlių visai nepasikeitė, o sūnaus veidas buvo sunkiai atpažįstamas. Jis buvo praradęs visą žmogiškumą, bet Tėvas jį atpažino iš tolo. *Tėvas susigraudino* – tas, kurio širdis ir dieną ir naktį laukė sūnaus, kurio mylinti širdis jautė sūnaus nepaguodą. Pribėgo prie jo. Stenkimės įsivaizduoti tą momentą. Senyvo amžiaus tėvas bėga sūnaus link. Sūnus negali net pajudėti iš vietos ... tėvo veidas laistomas ašarų ... sūnaus purvinas veidas plaunamas ašarų ... jis, sūnus, mato ryškiai veidą to, kurį buvo tik prisiminęs.

Tėvas pribėgo prie sūnaus, *puolė ant kaklo ir pabučiavo*. Sūnus vėl pamatė tėvą nuo kurio nutolo, jo širdis pajuto mylinčio tėvo širdies plakimą, tėvo, kuris atiduotų viską, kad tik sūnus pasiliktu jo meilėje ir malonėje.

Šlovink Viešpatį mano siela, ir neužmiršk, koks jis geras. Jis tas, kuris atleidžia visas tavo nuodėmes ir išgydo visas tavo ligas. (Ps 103, 2)

Tik pajutęs tėvo širdies plakimą sūnus galėjo prabilti. *Tėve, nusidėjau dangui ir tau*. Jam nebuvo lengva kalbėti, jo balsą trikdė ir nuovargis ir ašaros, bet tėvas išgirdo ir suprato kiekvieną sūnaus ištartą žodį. Žodį to vaiko, kurį mažą nešiojo ant rankų; to, kurį gydė, kai šis susirgdavo; prie kurio bėgdavo, kai šis parpuldavo ir susižeisdavo; guosdavo, kai šis verkdamas; to, kurį pabučiuodavo prieš jam užmiegant. Tėvas mylėjo nuo pradžios.

Tavo akys matė mane dar negimus. Į tavo knygą buvo įrašytos visos man skirtos dienos, kai nė viena jų dar nebuvo prasidėjusi [...] (Ps 139, 16)

Į Tėvo, mylinčio Tėvo širdį buvo įrašytas mano širdies plakimas.

Brangūs broliai ir seserys, daug kartų išblės mūsų atmintyje mylinčio Tėvo bruožai. Gal jie bus pakeisti kitų veidų. Daugelį kartų eidami gyvenimo keliu parpulsime nuovargio ir mūsų nuodėmių slegiami, ir kelsimės ieškodami to gėrio, kurį praradome. Tuomet atverskime Šventąjį Raštą ir skaitykime šios evangelijos eilutes, evangelisto Luko evangelijos penkioliktą skyrių, nuo dvidešimtos iki trisdešimtos eilutės, ir atradę mylinčio Tėvo veido bruožus – pasukime į Jo namus, į mūsų namus.

Nes [...] net žvirblis randa namus ir kregždė sau lizdą, kur laiko savo jaunikius. Prie tavo aukurų, Galybių Viešpatie, mano Karaliau ir mano Viešpatie. Kokie laimigi, kurie gyvena tavo namuose, [...] (Ps 84, 4)

br. Giedrius Juozas Bak nas MIC, II